

gaaet saaledes, at Medlemmerne her have kunnet følge Forhandlingerne der, troer jeg, at Landstinget skal lade alle Smaaspørgsmaal falde, og at det fremfor Alt skal være dispenseret fra alle de Spørgsmaal, hvorom der i Folkethinget i Realiteten er opnaaet Enighed med vedkommende Minister og hvortil ingen formel Interesse knytter sig. Men der kan være væsentlige Spørgsmaal af reent finantsfel Art, fuldstændig hørende ind under Finantsloven, hvorom der har været en saadan Dissens i Folkethinget imellem dets Medlemmer indbyrdes eller imellem dets Fleertal og Regjeringen, at der af den Grund kan være den allerførste Opfordring for Landstinget til ogsaa at lægge sin Stemme i Bægtstaaen. Landstinget skal altsaa for det Første deeltage i Finantslovens Afgjørelse i alle de Punkter, hvor en Strid er fremkommen, og om hvilke der i det andet Thing hverken er opnaaet en betydelig Genstemmighed i Thinget selv eller Genstemmighed mellem Folkethinget og Regjeringen. Men dernæst har Landstinget en ganske anden Opgave med Hensyn til Finantsloven, hvortil allerede ved et enkelt Exempel af den ærede foregaaende Taler er henlydet. Landstinget skal nemlig for sin egen Skyld og for vor Forsatnings Skyld sørge for at Finantsloven, der vedtages under ganske særlige Vilkaar, og for hvilken der er bestemt en særegen Behandlingsmaade, indskrænker sig til at være Finantslov — deri troer jeg, at Hovedsagen ligger — og jeg kan sige til, indskrænker sig til at være Finantslov for eet Aar. Hvad Landstinget altsaa skal sørge for, det er, at man ikke ved en Finantslov for eet Aar kommer til at bevilge for flere Aar, men fornemmelig at man ikke kaster en heel Mængde smaa deels Sagelove, deels Skattelove og deels administrative Love ind i Finantsloven; thi derved indskrænkes Landstingets Ret til Prøvelse og fuld Medbestemmelse langt udover den Grændse, indensfor hvilken nogen Indskrænkning er berettiget. Men ikke blot for Landstingets egen Skyld troer jeg, at det stærkt maa holde paa, at slige Ting ikke komme ind i Finantsloven. Den eneste Maade i vor constitutionelle Forsatning i Længden at havde Repræsentationens Ret med Hensyn til Skattebevillingen er, nemlig ikke at inddrage

noget. Andet berunder. Saa snart vi gjøre dette, saasnart vi inddrage i Finantsloven Noget, der ikke virkelig hører derunder, og saaledes bevirke, at Kongen ikke kan anvende sit Veto paa slige Forslag og Beslutninger, uden at standse hele Statsmaskineriet, saa tabe vi vor Ret i det allervigtigste Spørgsmaal, og vi haandtere da et tvæagget Sværd saaledes, at det saare let kan skade os selv paa det Føleligste. Derfor skulde Landstinget i mine Tanker aldrig undlade at undertage Finantsloven en nogenlunde grundig Prøvelse for at see, om den har en i disse Henseender rigtig Form og Begrændsning. Jeg vil oprigtig erklære, at jeg, efterat have fulgt og gennemlæst Forhandlingerne om Finantsloven i det andet Thing, ikke troer, at der er Sager af stor materiel Vigtighed, med Hensyn til hvis Afgjørelse jeg for Dieblirket og under de givne Forhold kunde have væsentlige Indsigelser at reise imod det nu foreliggende, fra Folkethinget komne Udkast, men derimod er der i formel Henseende flere Punkter end det Exempel, der er paaapeget af en anden æret Taler, hvorimod Betænkkeligheder kunne og bør reises, og jeg skal tilføje, at jeg beklager, at i slige Tilfælde synes Regjeringen ikke altid at gjøre tilstrækkelig Modstand eller bestemt nok at påsee og fordrø, at der holdes udenfor Finantsloven, hvad den med den allerstørste Kraft burde sørge for, holdtes ude, for at man ikke, idet man forelobig jeyner en enkelt Sag, skal berede sig store Vanskeligheder for Fremtiden. Jeg vil ikke kaste Skylden paa den nuværende Regjering alene; det kan gjerne være, at vi fra den første Begyndelse af vort constitutionelle Liv — og jeg kan gjerne sige, at jeg selv har deeltaget deri — i Betræbelsen for at vise fuld Aabenhed og Imødekommen ikke have overalt og betimelig gjort Indsigelser imod, at der ved Finantsloven voteredes over Mere, end der strengt taget hørte ind under den; men jeg troer, at dette er fortsat i en betænkkelig Grad, og jeg skal i saa Henseende henvise til et Par Exempler af det nuværende Finantslovudkast, skjøndt jeg ikke troer, at det just er det, der er rigest paa slige Exempler. Jeg skal særlig henvise til et Par Punkter i § 10, der angaaer Cultusministeriet. Det første